

I Høgenhavens artikel mere end antydes det, at Finansministeriet medvirker til, at der bevidst sker en underbudgettering af de lovbundne udgifter.

Det er ikke rigtigt.

Et nærmere studium af 89-tallene viser eksempelvis, at udgifterne til personlige tillæg til pensionister, til pension til pensionister på plejehjem og til sygedagpenge blev væsentligt lavere end budgetteret.

Hertil kommer, at svingninger i konjunkturerne ofte har betydning for udgifterne til de lovbundne tilskud. I perioden 1983-1986 med hurtig økonomisk vækst blev statens regnskabsresultat bedre end budgetteret. I perioden 1987-1989 med »vækstpause« er der omvendt en tendens til, at de lovbundne udgifter bliver større end budgetteret.

Ændringer af de lovbundne udgifter tager tid. Forberedelse og gennemførelse af ny lovgivning vil ofte ikke kunne ske indenfor det finansår, hvor en evt. overskridelse konstateres. Der knytter sig således en række særlige problemer til at budgettere de lovbundne udgifter

præcist. Det er netop en af de væsentlige grunde til, at disse udgifter hovedsagelig finansieres af staten og ikke af kommunerne.

Artiklen i Danske Kommuner fremhæver, at staten kan lære en hel del af kommunernes udgiftsstyring. Sådanne sammenligninger er interessante, men skal de være meningsfyldte, må sammenligningen baseres på det, som faktisk kan sammenlignes, nemlig udviklingen i de bevillingsstyrede udgifter i henholdsvis staten og kommunerne.

Ser vi på udviklingen i de bevillingsstyrede udgifter i de sidste tre år, kan det konstateres, at staten i alle tre år har overholdt budgetterne.

Omvendt gælder for kommunerne, at de økonomiske aftaler, som i 1987, 1988 og 1989 er indgået med staten, er blevet overskredet af kommunerne. Med i billedet hører også, at de foreløbige regnskabstal for kommunerne for 1989 viser ikke ubetydelige overskridelser af de kommunale budgetter for 1989.

Også på denne baggrund må det noget aggressive tonefald i KL-artiklen give anledning til undren.